Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého rozšířeného senátu)

21. dubna 2021 *

„Ochranná známka Evropské unie – Řízení o prohlášení neplatnosti – Slovní ochranná známka Evropské unie MONOPOLY – Absolutní důvod pro zamítnutí zápisu – Nedostatek dobré víry – Článek 52 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009 [nyní čl. 59 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2017/1001]“

Ve věci T-663/19,

Hasbro, Inc., se sídlem v Pawtucketu, Rhode Island (Spojené státy), zastoupená J. Mossem, barrister,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému P. Siposem a V. Ruzekem, jako zmocněnci,

žalovanému,

přičemž další účastnicí v řízení před odvolacím senátem EUIPO, vystupující jako vedlejší účastnice v řízení před Tribunálem, je

Kreativni Događaji **d.o.o**., se sídlem v Záhřebu (Chorvatsko), zastoupená R. Kunzem, advokátem,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí druhého odvolacího senátu EUIPO ze dne 22. července 2019 (věc R 1849/2017-2), týkajícímu se řízení o prohlášení neplatnosti mezi společnostmi Kreativni Događaji a Hasbro,

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát),

ve složení A. Marcoulli, předsedkyně, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (zpravodaj), C. Iliopoulos a R. Norkus, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: A. Juhász-Tóth, radová,

s přihlédnutím k žalobě došlé soudní kanceláři Tribunálu dne 30. září 2019,

s přihlédnutím k vyjádření EUIPO k žalobě došlému soudní kanceláři Tribunálu dne 8. ledna 2020,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejší účastnice k žalobě došlému soudní kanceláři Tribunálu dne 7. ledna 2020,

* Jednací jazyk: angličtina.

po jednání konaném dne 9. října 2020,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 30. dubna 2010 podala žalobkyně, společnost Hasbro, Inc., u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášku ochranné známky Evropské unie na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1)].

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení MONOPOLY.

3 Výrobky a služby, pro které byl zápis požadován, spadají po omezení, ke kterému došlo v průběhu řízení před EUIPO, do tříd 9, 16, 28 a 41 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

– třída 9: „Vědecké, navigační, zeměměřické, fotografické, kinematografické, optické, vážící, měřicí, signalizační, kontrolní (inspekční), záchranné a vyučovací přístroje a zařízení; přístroje a nástroje pro vedení, přepínání, přeměnu, akumulaci, regulaci nebo řízení elektrického proudu; přístroje pro záznam, přenos nebo reprodukci zvuku či obrazu; magnetické nosiče dat, disky k nahrávání; prodejní automaty a mechanizmy pro mincovní automaty; registrační pokladny, počítací stroje (kalkulačky), zařízení pro zpracování dat a počítače; hasicí přístroje; elektronické zábavní přístroje; elektronické hry; počítačové hry; počítačový hardware; počítačový software; ovládací prvky pro použití s výše uvedeným zbožím; karty, disky, pásky, dráty a obvody, všechny [obsahující nebo přenášející data či počítačový softwar]; zábavné hry; interaktivní zábavní software, jmenovitě software počítačových her, programy pro počítačové hry, kazety pro počítačové hry, disky pro počítačové hry; interaktivní video hry virtuální reality složené z počítačového hardwaru a softwaru; interaktivní multimediální herní programy; software ke stažení pro použití v souvislosti s počítači a počítačovými hrami, přenosnými herními zařízeními, herními konzolemi, komunikačními herními zařízeními a mobilními telefony; elektronické hry, videohry; videoherní software, videoherní programy, videoherní cartridge, videoherní disky, všechno pro použití v souvislosti s počítači, přenosnými herními zařízeními, konzolovými herními zařízeními, komunikačními zařízeními a mobilními telefony; video sázkové terminály; počítačové a videoherní přístroje, jmenovitě videoherní stroje pro použití s televizemi; zařízení pro hraní her přizpůsobená pouze pro televizní přijímače; zvukové a/anebo vizuální zápisy; laserové disky, video disky, gramofonové desky, kompaktní disky, CD-ROMy obsahující hry, filmy, zábavu a hudbu; hrací konzoly; komunikační zařízení a mobilní telefony; nahrané filmy; nahrané televizní, rozhlasové a zábavní programy a materiály; součásti a zařízení pro všechno výše uvedené zboží“;

– třída 16: „Papír, lepenka a zboží vyrobené z těchto materiálů, nezařazené do jiných tříd; tiskoviny; potřeby pro knižní vazby; fotografie; papírnické výrobky; lepidla ke kancelářským účelům nebo pro domácnost; materiály pro umělce; štětce; psací stroje a kancelářské potřeby (kromě nábytku); výukový a učební materiál (kromě přístrojů); umělohmotné balicí materiály (nezařazené do jiných tříd); tiskařské typy; tiskařské štočky; části a vybavení veškerého výše uvedeného zboží“;

– třída 28: „Hry a hračky; gymnastické a sportovní zboží a zařízení nezahrnuté do jiných tříd; ozdoby na vánoční stromečky; hrací automaty; automaty na mince; hrací karty; součásti a vybavení pro všechno výše uvedené zboží“;

– třída 41: „Vzdělávání; školení; zábava; zábava ve formě filmů, televizních programů a rozhlasových programů; sportovní a kulturní činnosti“.

4 Přihláška ochranné známky byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 2010/146 ze dne 9. srpna 2010.

5 Sporná ochranná známka byla zapsána dne 25. března 2011 pod číslem 9071961.

6 Kromě toho byla žalobkyně rovněž majitelkou tří slovních ochranných známek Evropské unie MONOPOLY, z nichž první byla zapsána dne 23. listopadu 1998 pod číslem 238 352 (dále jen „starší ochranná známka č. 238 352“), druhá dne 21. ledna 2009 pod číslem 6 895 511 (dále jen „starší ochranná známka č. 6 895 511“) a třetí dne 2. srpna 2010 pod číslem 8 950 776 (dále jen „starší ochranná známka č. 8 950 776“).

7 Starší ochranná známka č. 238 352 se vztahuje na výrobky spadající do tříd 9, 25 a 28, které pro každou z těchto tříd odpovídají následujícímu popisu:

– třída 9: „Elektronické zábavní přístroje; elektronické hry; počítačové hry; počítačový hardware; počítačový software; ovládací prvky pro použití s výše uvedeným zbožím; karty, disky, pásky, kabely a obvody, všechny obsahující nebo přenášející data či počítačový softwar; arkády (počítačové hry); díly a části všech výše uvedených výrobků“;

– třída 25: „Oděvy, obuv, pokrývky hlavy; díly a části všech výše uvedených výrobků“;

– třída 28: „Hračky, hry a žertovné předměty; gymnastické a sportovní zboží nezařazené do jiných tříd; ozdoby na vánoční stromečky; díly a části všech výše uvedených výrobků“.

8 Starší ochranná známka č. 6 895 511 se vztahuje na „zábavní služby“ obsažené ve třídě 41.

9 Starší ochranná známka č. 8 950 776 se vztahuje na výrobky spadající do třídy 16, které odpovídají následujícímu popisu: „Papír, lepenka a zboží vyrobené z těchto materiálů, nezařazené do jiných tříd; tiskoviny; potřeby pro knižní vazby; fotografie; papírnické výrobky; lepidla ke kancelářským účelům nebo pro domácnost; materiály pro umělce; štětce; psací stroje a kancelářské potřeby (kromě nábytku); výukový a učební materiál (kromě přístrojů); umělohmotné balicí materiály (nezařazené do jiných tříd); tiskařské typy; tiskařské štočky“.

10 Dne 25. srpna 2015 podala vedlejší účastnice, společnost Kreativni Događaji d.o.o., na základě čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 59 odst. 1 písm. b) nařízení 2017/1001] návrh na prohlášení neplatnosti sporné ochranné známky pro všechny výrobky a služby, na které se tato ochranná známka vztahuje. Podle vedlejší účastnice nebyla žalobkyně v době podání přihlášky sporné ochranné známky v dobré víře, neboť tato přihláška byla opakovaným podáním přihlášek starších ochranných známek č. 238 352, 6 895 511 a 8 950 776 (dále jen společně „starší ochranné známky“) a jejím cílem bylo obejít povinnost prokázat jejich řádné užívání.

11 Dne 22. června 2017 zrušovací oddělení návrh na prohlášení neplatnosti zamítlo. Mělo zejména za to, že ochrana téže ochranné známky po dobu čtrnácti let nesvědčí sama o sobě o úmyslu vyhnout se povinnosti prokázat řádné užívání starších ochranných známek a že tvrzení vedlejší účastnice nejsou podložena důkazy prokazujícími nedostatek dobré víry žalobkyně v době podání přihlášky sporné ochranné známky.

12 Dne 22. srpna 2017 podala vedlejší účastnice k EUIPO proti rozhodnutí zrušovacího oddělení odvolání na základě článků 58 až 64 nařízení č. 207/2009 (nyní články 66 až 71 nařízení 2017/1001).

13 Dne 3. srpna 2018 byli účastníci řízení informováni, že bude zahájeno ústní jednání za účelem lepšího pochopení zvláštních okolností, které byly základem strategie žalobkyně v době podání přihlášky sporné ochranné známky.

14 Dne 12. listopadu 2018 předložila žalobkyně spolu s důkazy svědeckou výpověď jedné osoby pracující v její společnosti (dále jen „svědecká výpověď“).

15 Jednání se konalo dne 19. listopadu 2018 v prostorách EUIPO.

16 Dne 21. ledna 2019 předložila vedlejší účastnice vyjádření k protokolu a obsahu ústního jednání, v němž požadovala, aby k uvedené svědecké výpovědi nebylo přihlédnuto. Žalobkyně na toto vyjádření odpověděla dne 22. února 2019.

17 Rozhodnutím ze dne 22. července 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) druhý odvolací senát EUIPO částečně zrušil rozhodnutí zrušovacího oddělení, prohlásil spornou ochrannou známku za neplatnou pro část výrobků a služeb, na které se tato ochranná známka vztahuje, ve zbývající části odvolání zamítl a rozhodl, že účastníci řízení ponesou vlastní náklady související s řízením o prohlášení neplatnosti a řízením o odvolání. Odvolací senát v podstatě shledal, že shromážděné důkazy mohou prokázat, že pro výrobky a služby, na které se vztahuje sporná ochranná známka a jsou totožné s výrobky a službami, na které se vztahují starší ochranné známky, nebyla žalobkyně v době podání přihlášky sporné ochranné známky v dobré víře.

Návrhová žádání účastníků řízení

18 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– uložil vedlejší účastnici náhradu nákladů řízení.

19 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

20 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení před odvolacím senátem vynaložených vedlejší účastnicí.

Právní otázky

K určení použitelného hmotného práva

21 S ohledem na datum podání přihlášky sporné ochranné známky, a sice 30. dubna 2010, které je rozhodné pro určení použitelného hmotného práva, se na skutkový stav projednávané věci použijí hmotněprávní ustanovení nařízení č. 207/2009 (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 5. října 2004, Alcon v. OHIM, C-192/03 P, EU:C:2004:587, body 39 a 40, a rozsudek ze dne 23. dubna 2020, Gugler France v. Gugler a EUIPO, C-736/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:308, bod 3 a citovaná judikatura). Pokud jde o hmotněprávní pravidla, je tedy v projednávané věci třeba odkazy na čl. 59 odst. 1 písm. b) nařízení 2017/1001, které učinili odvolací senát v napadeném rozhodnutí a účastníci řízení ve svých písemnostech, chápat tak, že se týkají čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 s totožným zněním.

K předmětu sporu

22 Ačkoli žalobkyně navrhuje, aby Tribunál zrušil napadené rozhodnutí v plném rozsahu, je třeba podotknout, že v odpovědi na otázku Tribunálu na jednání připustila, že předmět sporu musí být omezen na zrušení napadeného rozhodnutí v části, v níž prohlásilo spornou ochrannou známku za neplatnou v rozsahu, v němž označuje výrobky a služby spadající do tříd 9, 16, 28 a 41, jak jsou uvedeny v bodě 1 výroku napadeného rozhodnutí, které jsou totožné s výrobky a službami, na které se vztahují starší ochranné známky.

K přípustnosti žaloby

23 V bodech 17 až 19 svého vyjádření k žalobě, jakož i na jednání vedlejší účastnice v podstatě uvedla, že v souladu s články 172 a 177 jednacího řádu Tribunálu je žaloba zjevně nepřípustná z důvodu, že nezmiňuje EUIPO jako účastníka řízení, proti němuž směřuje žaloba, a že odstranění vad žaloby dopisem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 17. října 2019 nemohlo tuto vadu včas napravit.

24 Jak ostatně uvádí vedlejší účastnice v bodě 20 vyjádření k žalobě, je v tomto ohledu třeba připomenout, že soud Evropské unie je oprávněn posoudit podle okolností každého případu, zda řádný výkon spravedlnosti odůvodňuje zamítnutí žaloby z meritorního hlediska, aniž předtím rozhodne o její přípustnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, body 51 a 52).

25 Za okolností projednávané věci má Tribunál za to, že v zájmu řádného výkonu spravedlnosti je nejprve třeba zkoumat opodstatněnost žaloby, aniž předtím rozhodne o její přípustnosti, neboť tato žaloba je každopádně z důvodů uvedených níže neopodstatněná.

K věci samé

26 Žalobkyně uplatňuje na podporu své žaloby v podstatě dva žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 a druhý z porušení práva na spravedlivý proces.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009

27 Prvním žalobním důvodem zpochybňuje žalobkyně posouzení odvolacího senátu, podle něhož nebyla v době podání přihlášky sporné ochranné známky v dobré víře.

28 EUIPO a vedlejší účastnice argumenty žalobkyně zpochybňují.

29 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 stanoví, že se ochranná známka Evropské unie prohlásí za neplatnou na základě návrhu podaného u EUIPO nebo na základě protinávrhu v řízení o porušení, pokud přihlašovatel v době podání přihlášky této ochranné známky nebyl v dobré víře.

30 V tomto ohledu je nejprve třeba podotknout, že není-li pojem obsažený v nařízení č. 207/2009 tímto nařízením definován, musí být určení jeho významu a dosahu provedeno v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém je tento pojem použit, a cílům sledovaným tímto nařízením (viz rozsudek ze dne 12. září 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret v. EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, bod 43 a citovaná judikatura).

31 To platí i pro pojem „[nedostatek] dobré ví[ry]“ uvedený v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009, jelikož unijní normotvůrce tento pojem nijak nedefinoval.

32 Zatímco v souladu se svým obvyklým smyslem v běžném jazyce předpokládá pojem „[nedostatek] dobré ví[ry]“ určitý stav mysli nebo nepoctivý úmysl, musí být tento pojem chápán i v kontextu práva ochranných známek, kterým je obchodní styk. V tomto ohledu nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), následně přijatá nařízení č. 207/2009 a nařízení 2017/1001 sledují tentýž cíl, a sice vytvoření a fungování vnitřního trhu. Cílem pravidel ochranných známek Evropské unie je zejména přispívat k systému nenarušené hospodářské soutěže v Unii, ve kterém musí být každý podnik schopen nechat si k tomu, aby si získal zákazníky kvalitou svých výrobků nebo služeb, zapsat jako ochranné známky označení umožňující spotřebiteli odlišit bez možnosti záměny tyto výrobky nebo služby od výrobků nebo služeb, které mají jiný původ (viz rozsudek ze dne 12. září 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret v. EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, bod 45 a citovaná judikatura).

33 Absolutní důvod neplatnosti uvedený v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 se proto použije, pokud z relevantních a shodujících se indicií vyplývá, že majitel ochranné známky Evropské unie podal přihlášku této ochranné známky nikoli za účelem poctivé účasti v hospodářské soutěži, ale s úmyslem zasáhnout do zájmů třetích osob způsobem, který je v rozporu s poctivými zvyklostmi, nebo s úmyslem získat výlučné právo pro jiné účely, než je účel vyplývající z funkcí ochranné známky, zejména ze základní funkce označení původu, aniž se přitom nutně zaměřil konkrétně na určitou třetí osobu (rozsudek ze dne 12. září 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret v. EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, bod 46).

34 Je mimoto třeba dodat, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), poskytl několik upřesnění ke způsobu, jak je třeba vykládat pojem „[nedostatek] dobré ví[ry]“, jak je uveden v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009.

35 Podle Soudního dvora je pro účely posouzení nedostatku dobré víry přihlašovatele ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 třeba vzít v úvahu všechny relevantní faktory, které se týkají projednávaného případu a existují v době podání přihlášky k zápisu označení jako ochranné známky Evropské unie, zejména zaprvé skutečnost, že si je přihlašovatel vědom nebo si musí být vědom toho, že třetí osoba používá přinejmenším v jednom členském státě totožné nebo podobné označení pro totožný či podobný výrobek nebo pro totožnou či podobnou službu, které je zaměnitelné s označením, jehož zápis je požadován, zadruhé úmysl přihlašovatele zabránit této třetí osobě v dalším používání takového označení a zatřetí úroveň právní ochrany, které požívají označení třetí osoby a označení, jehož zápis je požadován (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 53).

36 Z formulace použité Soudním dvorem v rozsudku ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, bod 53), však vyplývá, že faktory, které jsou v něm uvedeny, jsou pouze příkladem skutečností, které mohou být zohledněny za účelem rozhodnutí o případném nedostatku dobré víry přihlašovatele v době podání přihlášky ochranné známky [viz rozsudek ze dne

26. února 2015, Pangyrus v. OHIM – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, nezveřejněný, EU:T:2015:115, bod 67 a citovaná judikatura]. V tomto rozsudku se totiž Soudní dvůr omezil na odpověď na otázky vnitrostátního soudu, které se v podstatě týkaly toho, zda jsou takové faktory relevantní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, body 22 a 38). Absence některého z těchto faktorů tedy nutně nebrání tomu, aby v závislosti na okolnostech daného případu byl konstatován nedostatek dobré víry přihlašovatele [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. července 2016, Copernicus-Trademarks v. EUIPO – Maquet (LUCEO), T-82/14, EU:T:2016:396, bod 147].

37 V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že generální advokátka E. Sharpston v bodě 60 svého stanoviska ve věci Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148) uvedla, že pojem „[nedostatek] dobré ví[ry]“ ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení 207/2009 nelze omezovat na určitou kategorii zvláštních okolností. Cíl obecného zájmu tohoto ustanovení, který spočívá v zabránění zápisům ochranných známek, které jsou zneužívající nebo v rozporu s poctivými zvyklostmi v průmyslu a obchodě, by byl totiž ohrožen, pokud by nedostatek dobré víry mohl být prokázán pouze okolnostmi taxativně vyjmenovanými v rozsudku ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 3. června 2010, Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, bod 37).

38 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že v rámci globálního posouzení provedeného na základě čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 lze rovněž zohlednit původ sporného označení a jeho užívání od jeho vytvoření, obchodní logiku, do níž zapadá podání přihlášky označení k zápisu jako ochranné známky Evropské unie, jakož i časový sled událostí, který charakterizuje uvedené podání [viz rozsudek ze dne 26. února 2015, COLOURBLIND, T-257/11, nezveřejněný, EU:T:2015:115, bod 68 a citovaná judikatura].

39 Je rovněž třeba vzít v úvahu úmysl přihlašovatele v době podání přihlášky k zápisu (rozsudek ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 41).

40 V tomto ohledu bylo upřesněno, že úmysl přihlašovatele v rozhodné době je subjektivním prvkem, který musí být určen s ohledem na objektivní okolnosti projednávaného případu (rozsudek ze dne 11. června 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, bod 42).

41 Pojem „[nedostatek] dobré ví[ry]“ se tak vztahuje k subjektivní motivaci osoby, která podává přihlášku ochranné známky, a sice nepoctivému úmyslu nebo jinému nečestnému motivu. Tento pojem zahrnuje jednání, které se odchyluje od uznávaných zásad etického chování nebo poctivých zvyklostí v průmyslu a obchodě (rozsudek ze dne 7. července 2016, LUCEO, T-82/14, EU:T:2016:396, bod 28).

42 Je na osobě, která navrhuje prohlášení neplatnosti a dovolává se čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009, aby prokázala okolnosti, na základě kterých lze dojít k závěru, že přihláška ochranné známky Evropské unie nebyla podána v dobré víře, přičemž dobrá víra přihlašovatele se předpokládá, dokud se neprokáže opak [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. března 2017, Biernacka-Hoba v. EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, nezveřejněný, EU:T:2017:149, bod 45 a citovaná judikatura].

43 Pokud EUIPO shledá, že objektivní okolnosti projednávané věci, jichž se dovolává osoba navrhující prohlášení neplatnosti, mohou vést k vyvrácení domněnky dobré víry, která svědčí majiteli dotčené ochranné známky v době podání přihlášky k jejímu zápisu, přísluší tomuto majiteli, aby věrohodně vysvětlil cíle a obchodní logiku sledované přihláškou uvedené ochranné známky.

44 Majitel dotčené ochranné známky má totiž nejlepší předpoklady pro to, aby vysvětlil EUIPO úmysl, který měl v době podání přihlášky této ochranné známky, a aby mu poskytl důkazy, které ho přesvědčí, že navzdory existenci objektivních okolností byl tento úmysl legitimní [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2017, PayPal v. EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, nezveřejněný,

EU:T:2017:316, body 51 až 59, a v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2016, Birkenstock Sales v. EUIPO (Zobrazení vzoru protínajících se vlnovek), T-579/14, EU:T:2016:650, bod 136].

45 Jednotlivé výtky vznesené žalobkyní v rámci prvního žalobního důvodu, který se v podstatě dělí do šesti částí, je třeba zkoumat s ohledem na výše uvedené úvahy.

– K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z nesprávného použití pravidel pro posouzení nedostatku dobré víry

46 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně odvolacímu senátu zaprvé vytýká, že neprovedl globální posouzení všech relevantních skutečností projednávané věci. Podle ní se neprávem zaměřil na jeden aspekt, a sice administrativní výhodu spočívající v tom, že žalobkyně nemusí prokazovat řádné užívání ochranné známky, jejíž přihláška byla opakovaně podána, a nezohlednil mnohé jiné platné důvody, které žalobkyně uplatnila k odůvodnění své strategie podání přihlášky ochranné známky.

47 Zadruhé žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že měl v bodě 66 napadeného rozhodnutí za to, že každá opakovaná přihláška ochranné známky automaticky odpovídá nepodání přihlášky v dobré víře. To je přitom podle žalobkyně v rozporu se zásadami uvedenými v rozsudku ze dne 13. prosince 2012, pelicantravel.com v. OHIM. – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, nezveřejněný, EU:T:2012:689), a ve stanovisku generální advokátky E. Sharpston ve věci Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). Zatřetí má žalobkyně za to, že výrok odvolacího senátu obsažený v bodě 79 napadeného rozhodnutí, že „rovněž uznala, že výhodou [její] strategie bylo, že nemusela prokázat řádné užívání [sporné] ochranné známky v rámci námitkového řízení“, je chybný. Podle ní důkazy dokládaly, že jednou z výhod spojených s její praxí v oblasti podávání přihlášek ochranných známek může být administrativní efektivita, ale nejednalo se o hlavní, ba ani o podstatný důvod.

48 EUIPO a vedlejší účastnice opodstatněnost této části žalobního důvodu zpochybňují.

49 Za účelem přezkumu opodstatněnosti argumentace předložené v rámci první části prvního žalobního důvodu je v první řadě třeba připomenout zásady, kterými se řídí právo ochranných známek Evropské unie, a pravidlo týkající se důkazu o užívání těchto ochranných známek. V tomto ohledu je třeba zaprvé podotknout, podobně jako to uvedl odvolací senát v bodě 29 napadeného rozhodnutí, že z bodu 2 odůvodnění nařízení č. 207/2009 (nyní bod 3 odůvodnění nařízení 2017/1001) v podstatě vyplývá, že cílem nařízení č. 207/2009 je zajistit nenarušenou hospodářskou soutěž. Kromě toho bylo judikováno, že právo ochranných známek představuje základní prvek systému nenarušené hospodářské soutěže, který Smlouva zamýšlí zavést a udržovat, a práva a možnosti, které ochranná známka Evropské unie poskytuje svému majiteli, musí být zkoumány v závislosti na tomto cíli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. května 2003, Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, bod 48 a citovaná judikatura).

50 Zadruhé, jak v podstatě zdůraznil odvolací senát v bodech 31 a 32 napadeného rozhodnutí, i když z čl. 9 odst. 1 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 9 odst. 1 nařízení 2017/1001) vyplývá, že zápis ochranné známky Evropské unie poskytuje jejímu majiteli výlučné právo, z bodu 10 odůvodnění nařízení č. 207/2009 (nyní bod 24 odůvodnění nařízení 2017/1001) vyplývá, že není důvod chránit ochranné známky Evropské unie ani starší ochranné známky, které jim odporují, pokud nejsou skutečně užívány. Ochranná známka Evropské unie, která není užívána, totiž může bránit hospodářské soutěži, jelikož omezuje škálu označení, která si třetí osoby mohou nechat zapsat jako ochranné známky, a připravuje konkurenty o možnost užívat tuto nebo podobnou ochrannou známku při uvádění výrobků nebo služeb, které jsou totožné nebo podobné těm, na které se vztahuje dotčená ochranná známka, na vnitřní trh. Neužívání ochranné známky Evropské unie tedy může rovněž omezit volný pohyb zboží a služeb (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2012, Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, bod 32).

51 Zatřetí, pokud jde o řádné užívání ochranné známky Evropské unie, je třeba připomenout, že čl. 15 odst. 1 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 18 odst. 1 nařízení 2017/1001) stanoví, že „[p]okud do pěti let od zápisu nezačal majitel ochrannou známku EU řádně v Unii užívat pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo pokud toto užívání bylo na nepřetržitou dobu pěti let přerušeno, podléhá ochranná známka EU sankcím podle tohoto nařízení, ledaže pro neužívání existují řádné důvody“.

52 Kromě toho čl. 51 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 58 odst. 1 písm. a) nařízení 2017/1001] stanoví, že „[k]e zrušení práv majitele ochranné známky EU dojde na základě návrhu podaného u [EUIPO] nebo na základě protinávrhu v řízení o porušení, pokud po nepřerušené období pěti let nebyla ochranná známka v Unii řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody“.

53 V tomto ohledu čl. 51 odst. 2 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 58 odst. 2 nařízení 2017/1001) stanoví, že „[e]xistuje-li důvod zrušení práv pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka EU zapsána, práva vlastníka se zruší pouze ve vztahu k těmto výrobkům nebo službám“.

54 Důvod požadavku, že musí být ochranná známka k tomu, aby byla chráněna na základě unijního práva, řádně užívána, spočívá v tom, že zápis ochranné známky Evropské unie do rejstříku EUIPO nelze pokládat za strategické a statické uložení, přiznávající neaktivnímu majiteli legální monopol neurčitého trvání. Uvedený rejstřík naopak musí věrně odrážet označení, která podniky skutečně užívají na trhu k rozlišování svých výrobků a služeb v hospodářské oblasti [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2015, Deutsche Rockwool Mineralwoll v. OHIM – Recticel (λ), T-215/13, nezveřejněný, EU:T:2015:518, bod 20 a citovaná judikatura].

55 Jak to zdůraznil odvolací senát v bodě 35 napadeného rozhodnutí, ze zásad, kterými se řídí právo ochranných známek Evropské unie, a z pravidla týkajícího se důkazu o užívání, uvedených v bodech 49 až 53 výše, tedy vyplývá, že je-li majiteli ochranné známky přiznáno výlučné právo, toto právo může být chráněno pouze tehdy, pokud je uvedený majitel po uplynutí karenční lhůty pěti let schopen prokázat řádné užívání své ochranné známky. Takový režim vyvažuje oprávněné zájmy majitele ochranné známky na straně jedné a zájmy jeho konkurentů na straně druhé.

56 V druhé řadě je třeba připomenout, že z judikatury citované v bodě 36 výše vyplývá, že absence faktoru, který Soudní dvůr nebo Tribunál považovaly za relevantní pro prokázání nedostatku dobré víry přihlašovatele ochranné známky ve zvláštním kontextu sporu nebo předběžné otázky, které tehdy projednával, nutně nebrání tomu, aby byl nedostatek dobré víry jiného přihlašovatele ochranné známky konstatován za jiných okolností. Jak bylo připomenuto v bodě 37 výše, pojem „[nedostatek] dobré ví[ry]“ ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 nelze omezovat na určitou kategorii zvláštních okolností.

57 Ve třetí řadě je třeba uvést, že i když opakovaná podání přihlášky ochranné známky nejsou zakázána, nic to nemění na tom, že takové podání učiněné za účelem vyhnutí se následkům neužívání starších ochranných známek může představovat relevantní skutečnost, která může prokázat nedostatek dobré víry osoby podávající takovouto přihlášku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2012, Pelikan, T-136/11, nezveřejněný, EU:T:2012:689, bod 27).

58 Konečně ve čtvrté řadě je třeba připomenout skutečnosti, které vedly odvolací senát k závěru, že opakované podání přihlášek starších ochranných známek svědčí o nedostatku dobré víry žalobkyně.

59 Zaprvé odvolací senát v bodě 71 napadeného rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně v rámci dvou námitkových řízení opírala o spornou ochrannou známku a o starší ochranné známky. V tomto ohledu konstatoval, že rozhodnutí, jimiž bylo v těchto řízeních vyhověno návrhům žalobkyně, byla založena na sporné ochranné známce, jelikož pro tuto ochrannou známku nebylo nezbytné předložit důkaz o řádném užívání.

60 Zadruhé odvolací senát v bodě 72 napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud jde o případné důvody, které by ospravedlňovaly podání žádosti o nový zápis téže ochranné známky, žalobkyně před odděleními EUIPO uvedla snížení administrativní zátěže. Odvolací senát v podstatě dodal, že podle svědecké výpovědi osoby pracující ve společnosti žalobkyně na jednání konaném dne 19. listopadu 2018 podala žalobkyně nové přihlášky z několika důvodů, jež mohly usnadnit její administrativní řízení, ale že tato podání nepředstavovala totožné opakované přihlášky, neboť uvedená podání byla širší a byla odůvodněna platnými obchodními důvody. Kromě toho měl odvolací senát v bodě 73 napadeného rozhodnutí za to, že jelikož nedošlo ke vzdání se starších ochranných známek, bylo z důvodu nárůstu práce a zvýšených investic v důsledku hromadění totožných ochranných známek obtížné konstatovat zájem na takovýchto podáních související se snížením administrativní zátěže.

61 Zatřetí odvolací senát v bodě 75 napadeného rozhodnutí v podstatě uvedl, že ze svědecké výpovědi na jednání konaném dne 19. listopadu 2018 předně vyplývá, že možnost dovolávat se zápisu ochranné známky bez povinnosti prokázat její užívání představuje pro žalobkyni výhodu a jedná se o aspekt, který je znám všem majitelům ochranných známek, dále že se nejedná o jediný důvod po sobě následujících přihlášek ochranných známek podaných žalobkyní, a konečně že pokud byl podnik majitelem různých ochranných známek s odlišnými právy přednosti, bylo pro tento podnik rozumné podat námitky proti ochranné známce přihlášené později na základě novější ochranné známky, která nepodléhala povinnosti prokázat její užívání, s cílem snížit náklady související s předložením důkazů a účastí na jednáních, v tom smyslu, že z administrativního hlediska bylo efektivnější nemuset podat takovýto důkaz.

62 Začtvrté odvolací senát v bodě 77 napadeného rozhodnutí uvedl, že podle svědecké výpovědi je skutečnost, že společnosti podají přihlášky k zápisu pro ochranné známky, které již jsou předmětem stávajících zápisů v Unii, a že do těchto nových přihlášek zahrnou výrobky nebo služby, na které se vztahují starší ochranné známky, průmyslovou praxí uznávanou v rozhodné době.

63 Zapáté s ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 71 až 78 napadeného rozhodnutí měl odvolací senát v bodě 79 tohoto rozhodnutí za to, že žalobkyně úmyslně opakovaně podala přihlášku ochranné známky MONOPOLY, aby se vztahovala i na výrobky a služby, na které se již vztahují starší ochranné známky. Kromě toho odvolací senát konstatoval, že žalobkyně uznala, že výhodou této strategie je, že nebude muset prokázat řádné užívání sporné ochranné známky v rámci námitkového řízení, což byl jeden z faktorů zohledněných žalobkyní při zápisu ochranné známky, a dodal, že nevidí žádnou jinou obchodní logiku, která by byla základem takovéto strategie podání.

64 Zašesté měl odvolací senát v bodě 80 napadeného rozhodnutí za to, že tvrzení žalobkyně, že se jedná o běžnou průmyslovou praxi, jasně znamená, že použití této strategie bylo úmyslné.

65 S přihlédnutím ke všem těmto okolnostem dospěl odvolací senát v bodě 81 napadeného rozhodnutí k závěru, že úmyslem žalobkyně skutečně bylo získat prospěch z pravidel práva ochranných známek Evropské unie umělým vytvořením situace, kdy nemusí prokázat řádné užívání starších ochranných známek pro výrobky a služby, na které se vztahuje sporná ochranná známka. Dále měl odvolací senát v bodě 82 napadeného rozhodnutí za to, že chování žalobkyně musí být považováno za chování vycházející z úmyslu narušit a ohrozit vyváženost režimu plynoucího z tohoto práva, jak byl stanoven unijním normotvůrcem.

66 Argumenty žalobkyně je třeba posoudit s ohledem na skutečnosti připomenuté výše v bodech 49 až 65.

67 Jde-li v první řadě o argument, že odvolací senát měl v bodě 66 napadeného rozhodnutí nesprávně za to, že každé opakované podání přihlášky ochranné známky Evropské unie automaticky odpovídá nepodání přihlášky v dobré víře, tento argument musí být odmítnut, jelikož vychází z nesprávného výkladu napadeného rozhodnutí. Je totiž nutno konstatovat, že odvolací senát se v bodech 66 až 70 napadeného rozhodnutí omezil na připomenutí použitelné judikatury pro posouzení případného

nedostatku dobré víry majitele ochranné známky Evropské unie. Teprve v bodě 71 a násl. napadeného rozhodnutí posoudil odvolací senát okolnosti projednávaného případu ve světle uvedené judikatury a dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v době podání přihlášky sporné ochranné známky v dobré víře.

68 Kromě toho i za předpokladu, že by argument žalobkyně musel být chápán v tom smyslu, že je odvolacímu senátu vytýkáno, že v napadeném rozhodnutí obecně shledal, že každá opakovaná přihláška nutně svědčí o nedostatku dobré víry, musí být tento argument rovněž odmítnut.

69 Úvahy odvolacího senátu, jak jsou shrnuty v bodech 59 až 64 výše, totiž jednoznačně ukazují, že za důkaz toho, že žalobkyně nebyla v dobré víře, nebylo považováno opakované podání přihlášky ochranné známky Evropské unie, nýbrž to, že z dokumentů ve spise vyplývalo, že se žalobkyně úmyslně snažila obejít základní pravidlo práva ochranných známek Evropské unie, a sice pravidlo týkající se důkazu o užívání, aby z toho získala prospěch na úkor vyváženosti režimu ochranných známek Evropské unie zavedeného unijním normotvůrcem.

70 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žádné ustanovení právní úpravy týkající se ochranných známek Evropské unie nezakazuje opakované podání přihlášky ochranné známky, a že takové podání tudíž nemůže být samo o sobě důkazem nedostatku dobré víry přihlašovatele, aniž by k němu byly připojeny další relevantní skutečnosti uplatněné osobou navrhující prohlášení neplatnosti nebo EUIPO. Je však nutno konstatovat, že v projednávané věci z úvah odvolacího senátu vyplývá, že žalobkyně uznala, a dokonce tvrdila, že jedna z výhod odůvodňujících podání přihlášky sporné ochranné známky spočívala v tom, že nemusí předložit důkaz o řádném užívání této ochranné známky. Takové chování přitom nelze považovat za legitimní chování, ale musí být považováno za chování v rozporu s cíli nařízení č. 207/2009, se zásadami, kterými se řídí právo ochranných známek Evropské unie, a s pravidlem týkajícím se důkazu o užívání, jak jsou připomenuty v bodech 49 až 55 výše.

71 Za zvláštních okolností projednávané věci bylo totiž účelem opakovaného podání přihlášky žalobkyní zejména vyhnout se povinnosti prokázat užívání sporné ochranné známky, jak to sama přiznala, čímž pro starší ochranné známky prodloužila karenční lhůtu pěti let stanovenou v čl. 51 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009.

72 Je tedy nutno konstatovat, že nejenže strategie podání používaná žalobkyní, jejímž cílem je obejít pravidlo týkající se důkazu o užívání, není v souladu s cíli sledovanými nařízením č. 207/2009, ale tato strategie připomíná případ zneužití práva, který se vyznačuje okolností, kdy zaprvé i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebyl dosažen cíl sledovaný touto právní úpravou a zadruhé existuje záměr získat výhodu plynoucí z uvedené právní úpravy tím, že jsou uměle vytvořeny podmínky vyžadované pro její získání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. července 2005, Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, bod 39 a citovaná judikatura).

73 Jde-li v druhé řadě o argument žalobkyně, že se odvolací senát neprávem zaměřil na jeden aspekt, a sice administrativní výhodu spočívající v tom, že nemusí být prokázáno řádné užívání ochranné známky, jejíž přihláška byla opakovaně podána, a nezohlednil mnohé jiné platné důvody uvedené žalobkyní k odůvodnění její strategie podání přihlášky ochranné známky (viz bod 46 výše), je třeba dovodit, že s ohledem na skutečnosti připomenuté v bodech 59 až 64 výše nelze důvodně tvrdit, že se odvolací senát zaměřil pouze na uvedený aspekt.

74 Jak zdůrazňuje EUIPO, odvolací senát totiž nehledě na důkazy, z nichž bylo patrné, že úmyslem žalobkyně bylo zejména vyhnout se povinnosti předložit důkaz o užívání sporné ochranné známky, zohlednil i jiné okolnosti. V tomto ohledu odvolací senát v bodech 71 a 80 napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně skutečně získala prospěch ze své strategie opakovaného podání přihlášky v rámci dvou námitkových řízení tím, že se vyhnula povinnosti prokázat užívání sporné ochranné známky.

75 Na rozdíl od toho, co nepodloženě tvrdí žalobkyně v žalobě, odvolací senát mimoto neponechal bez povšimnutí mnohé jiné důvody, které uvedla k odůvodnění své strategie podání přihlášky ochranné známky. Jak vyplývá z bodů 61 až 64 napadeného rozhodnutí, odvolací senát posoudil a považoval za platná vysvětlení žalobkyně, podle kterých v podstatě usilovala o ochranu plynoucí z ochranné známky MONOPOLY pro jiné výrobky a služby, aby tak držela krok s technologickým vývojem a expanzí svých činností. To byl důvod, proč odvolací senát neprohlásil spornou ochrannou známku za neplatnou pro výrobky a služby, na které se nevztahují starší ochranné známky. Jak správně tvrdí EUIPO, odvolací senát však nerozhodl, že tato vysvětlení mohla odůvodnit podání přihlášky sporné ochranné známky pro výrobky a služby, které jsou totožné s výrobky a službami, na něž se vztahují starší ochranné známky. V tomto ohledu měl v bodech 72 až 74 napadeného rozhodnutí zejména za to, že údajné snížení administrativní zátěže plynoucí z podání přihlášky sporné ochranné známky je obtížně slučitelné s dodatečnými náklady a administrativní zátěží spojenými se zachováním starších ochranných známek.

76 Z toho vyplývá, že argument žalobkyně, podle něhož odvolací senát neprovedl globální posouzení všech relevantních skutečností projednávané věci, neboť se neprávem zaměřil na jediný aspekt, musí být odmítnut.

77 Konečně ve třetí řadě je třeba odmítnout argument žalobkyně, že odvolací senát v podstatě v bodě 79 napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že žalobkyně uznala, že jedinou výhodou její praxe při podání přihlášky bylo to, že nemusela prokázat řádné užívání ochranné známky v rámci námitkového řízení (viz bod 47 výše). V tomto ohledu stačí konstatovat, že z bodů 75, 76 a 79 napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že odvolací senát zdůraznil, že se jedná pouze o jednu z výhod nebo jeden z důvodů strategie podání přihlášky žalobkyně. Odvolací senát ostatně v bodě 76 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že „skutečnost, že podání přihlášky není odůvodněno pouze výhodou, že nemusí být předložen důkaz o řádném užívání ochranné známky, a že existují i jiné důvody, sama o sobě neznamená, že je taková strategie přijatelná“.

78 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba první část prvního žalobního důvodu zamítnout.

– Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z neexistence jakékoli újmy v důsledku činnosti žalobkyně

79 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně zaprvé tvrdí, že ze svého chování, jehož cílem by bylo získat nebo držet ochrannou známku, ke které nemá žádné právo, nezískala žádnou výhodu. Zadruhé zdůrazňuje, že společenská hra „Monopoly“ je natolik slavná, že by bylo fantaskní tvrdit, že žalobkyně neužívala ochrannou známku MONOPOLY pro hry. Tvrdí přitom, že kdyby byla nucena prokázat užívání této ochranné známky pro společenské hry v rámci řízení o prohlášení neplatnosti, vznikly by jí tím značné náklady. Zatřetí tvrdí, že kdyby bylo napadené rozhodnutí potvrzeno, vedlo by to k tomu, že by zrušovací oddělení EUIPO bylo zahlceno věcmi, ve kterých by byl namítán nedostatek dobré víry při každém opakovaném podání přihlášky ochranné známky označující totožné nebo podobné výrobky nebo služby. Konečně začtvrté žalobkyně ohledně posouzení újmy tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje zjištění o existenci skutečné újmy, ale pouze implicitní závěr, že by újma mohla teoreticky vyplývat z případného prodloužení karenční lhůty pěti let. Podle ní však takováto teoretická újma nemůže v žádném případě vést k závěru, že jednala podvodně.

80 EUIPO a vedlejší účastnice opodstatněnost této části žalobního důvodu zpochybňují.

81 Rovnou je třeba odmítnout první a čtvrtý argument žalobkyně, podle kterých jí v podstatě její chování nepřineslo žádnou výhodu a nezpůsobilo žádnou újmu (viz bod 79 výše). Jak v podstatě tvrdí vedlejší účastnice, je totiž nutno konstatovat, že ani nařízení č. 207/2009, ani judikatura neposkytují základ umožňující dovodit, že v projednávané věci je získání výhody nebo způsobení újmy relevantní pro účely posouzení nedostatku dobré víry žalobkyně při podání přihlášky sporné ochranné známky.

82 Pokud jde o druhý argument týkající se užívání ochranné známky MONOPOLY pro hry, odvolací senát v bodě 81 napadeného rozhodnutí správně rozhodl, že otázka, zda žalobkyně skutečně mohla takové užívání prokázat, je irelevantní, jelikož posouzen musí být úmysl přihlašovatele ochranné známky. Kromě toho, jak připomíná EUIPO, prokázané užívání uvedené ochranné známky, na které poukazuje žalobkyně, se každopádně týká pouze stolních her, a nikoli všech výrobků a služeb, pro které byla sporná ochranná známka prohlášena za neplatnou.

83 Konečně argument, že kdyby bylo napadené rozhodnutí potvrzeno, bylo by zrušovací oddělení zahlceno věcmi, v nichž by byl namítán nedostatek dobré víry, musí být jako irelevantní odmítnut. Tento argument není každopádně podložen žádným konkrétním důkazem, a je tedy pouhou spekulací.

84 Z toho plyne, že druhá část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející z absence zvláštního přezkumu každé ze starších ochranných známek

85 V rámci třetí části prvního žalobního důvodu žalobkyně zaprvé tvrdí, že podání přihlášky sporné ochranné známky nijak neodpovídá tradičnímu schématu opakovaného podání přihlášky ochranné známky několik měsíců před koncem pětileté karenční lhůty. Podle ní tedy odvolací senát pochybil, když nezohlednil skutečnost, že s ohledem na data zápisu starších ochranných známek č. 6 895 511 a č. 8 950 776 nebylo datum podání přihlášky sporné ochranné známky blízké datu uplynutí pětileté karenční lhůty, která se vztahovala na každou z těchto starších ochranných známek. Zadruhé žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že s podáními přihlášek starších ochranných známek zacházel tak, jako by se ve skutečnosti jednalo o jedno a totéž podání.

86 EUIPO a vedlejší účastnice opodstatněnost této části žalobního důvodu zpochybňují.

87 Pokud jde o první argument uplatněný žalobkyní, je třeba uvést, že žalobkyně správně tvrdí, že datum podání přihlášky sporné ochranné známky nebylo blízké datům uplynutí karenčních lhůt ve vztahu ke starším ochranným známkám č. 6 895 511 a č. 8 950 776. Vzhledem k tomu, že starší ochranná známka č. 6 895 511 byla zapsána dne 21. ledna 2009 a starší ochranná známka č. 8 950 776 byla zapsána dne 2. srpna 2010, zápis sporné ochranné známky totiž prodloužil karenční lhůtu týkající se neužívání první z těchto dvou starších ochranných známek o dva roky a dva měsíce pro služby, na které se tato ochranná známka vztahuje, obsažené ve třídě 41, a lhůtu druhé z těchto dvou starších ochranných známek prodloužil o téměř osm měsíců pro výrobky, na které se tato ochranná známka vztahuje, obsažené ve třídě 16.

88 Na rozdíl od toho, co naznačuje žalobkyně, tato skutečnost však nemůže být sama o sobě dostatečná k tomu, aby bylo možno dovodit, že v době podání přihlášky sporné ochranné známky byla žalobkyně v dobré víře.

89 V tomto ohledu je třeba uvést, jak to v podstatě zdůrazňuje EUIPO, že bez ohledu na délku prodloužení karenční lhůty je důležitý úmysl přihlašovatele v době podání přihlášky k zápisu. Je přitom třeba připomenout, že žalobkyně uznala, a dokonce tvrdila, že jednou z výhod, které odůvodňovaly podání přihlášky sporné ochranné známky, bylo to, že nemusela předložit důkaz o řádném užívání sporné ochranné známky. I když tedy prodloužení karenčních lhůt ve vztahu ke starším ochranným známkám není obzvláště dlouhé, nic to nemění na tom, že žalobkyně získala chtěnou výhodu spočívající v tom, že nemusela prokázat užívání ochranné známky MONOPOLY na dodatečné období dvou let a dvou měsíců pro služby, na které se vztahuje starší ochranná známka č. 6 895 511, obsažené ve třídě 41, a téměř osmi měsíců pro výrobky, na které se vztahuje starší ochranná známka č. 8 950 776, obsažené ve třídě 16.

90 Pokud jde o druhý argument, že odvolací senát zacházel s podáními přihlášek starších ochranných známek tak, jako by se ve skutečnosti jednalo o jedno a totéž podání, musí být odmítnut. Z bodů 54 až 62 napadeného rozhodnutí totiž jasně vyplývá, že odvolací senát zohlednil jak jednotlivé výrobky a služby, na které se vztahují starší ochranné známky, tak jednotlivá data podání přihlášek uvedených ochranných známek.

91 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– Ke čtvrté části prvního žalobního důvodu, vycházející z nezohlednění skutečnosti, že žalobkyně postupovala podle běžné a obecně uznávané praxe

92 V rámci čtvrté části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že odvolací senát nemohl dovodit, že žalobkyně nejednala v dobré víře, když opakovaně podala přihlášku svých starších ochranných známek, jelikož se jednalo o běžnou a zjevně uznávanou praxi v daném odvětví. Dodává, že jí nelze vytýkat, že nebyla v dobré víře, jelikož jednala „v souladu se stanoviskem místních advokátů týkajícím se jejich podání obecně“. Kromě toho tvrdí, že se odvolací senát snažil na jejím příkladu ukázat, jak zamýšlel změnit právní úpravu, což uznává v bodě 87 napadeného rozhodnutí, ve kterém podle žalobkyně uznal, že jednostranně vypracoval novou právní úpravu. Konečně žalobkyně tvrdí, že kdyby bylo napadené rozhodnutí potvrzeno, zbavil by EUIPO ji samou i mnoho dalších majitelů ochranných známek Evropské unie práv na vlastnictví.

93 EUIPO a vedlejší účastnice opodstatněnost této části žalobního důvodu zpochybňují.

94 Nejprve je třeba podotknout, že argumentace předložená žalobkyní v rámci této části žalobního důvodu není ničím podložena. Žalobkyně se se totiž omezuje na tvrzení, že opakované podání starších ochranných známek je běžnou praxí, avšak na podporu tohoto tvrzení nepředkládá sebemenší důkaz. V každém případě je nutno konstatovat, že ani nařízení č. 207/2009, ani judikatura neposkytují základ, jenž by umožňoval vyloučit případný nedostatek dobré víry žalobkyně z důvodu, že postupovala podle běžné praxe v daném odvětví a jednala v souladu se stanoviskem advokátů. Jak odvolací senát správně uvedl v bodě 78 napadeného rozhodnutí, pouhá skutečnost, že by jiné podniky mohly využít určité strategie podání přihlášek, nutně neznamená, že tato strategie je legální a přípustná. Kromě toho, jak v podstatě zdůrazňuje EUIPO, je otázku, zda takováto strategie je, či není v souladu s nařízením č. 207/2009, třeba posoudit v závislosti na okolnostech daného případu. Z výše uvedených úvah přitom vyplývá, že se žalobkyně úmyslně snažila obejít základní pravidlo práva ochranných známek Evropské unie, a sice pravidlo týkající se důkazu o užívání, aby z toho získala prospěch na úkor rovnováhy režimu plynoucího z tohoto práva, jak jej zavedl unijní normotvůrce. I když nic nezakazuje, aby majitel ochranné známky Evropské unie mohl opakovaně podat přihlášku této ochranné známky, je třeba mít za to, že úmysl žalobkyně je v rozporu s cíli nařízení č. 207/2009 (viz bod 70 výše). Za zvláštních okolností projednávané věci se tedy žalobkyně nemůže k vyvrácení závěru, že nebyla v dobré víře, účelně dovolávat skutečnosti, že podniky běžně používají stejnou strategii podání přihlášek ochranných známek, ani skutečnosti, že jednala v souladu se stanoviskem advokátů, za předpokladu, že by byly tyto skutečnosti prokázány.

95 Pokud jde dále o argument, že odvolací senát v podstatě změnil právní úpravu, což posledně zmíněný údajně uznává v bodě 87 napadeného rozhodnutí, musí být odmítnut. Jak správně poznamenává vedlejší účastnice a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, odvolací senát se totiž omezil na použití platné právní úpravy a stávající judikatury a nikterak neuznal, že „změnil právní úpravu“. Skutečnost, že odvolací senát odkázal v bodě 87 napadeného rozhodnutí na stávající judikaturu odvolacích senátů, je ostatně v rozporu s nepodloženým argumentem žalobkyně.

96 Konečně tvrzení, že kdyby bylo napadené rozhodnutí potvrzeno, zbavil by EUIPO žalobkyni a mnoho dalších majitelů ochranných známek práv na vlastnictví, není podloženo žádným konkrétním důkazem, a je tedy pouhou spekulací, která musí být odmítnuta.

97 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtá část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– K páté části prvního žalobního důvodu, vycházející z pochybení, kterého se dopustil odvolací senát tím, že prohlásil spornou ochrannou známku za neplatnou pro takzvané „související" výrobky, na které se vztahuje tato ochranná známka, třebaže tyto výrobky nejsou totožné s výrobky, na které se vztahují starší ochranné známky

98 V rámci páté části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě zpochybňuje posouzení odvolacího senátu, podle něhož výrobky, kterými jsou „hrací automaty; automaty na mince; hrací karty", na něž se vztahuje sporná ochranná známka, a „hry, hračky, na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352, jsou totožné.

99 Podle ní skutečnost, že odvolací senát dospěl k závěru o totožnosti těchto výrobků, svědčí o nepochopení jednotlivých dotčených trhů. Pokud jde konkrétně o „automaty na mince", žalobkyně zdůrazňuje, že jsou předmětem velmi regulované činnosti a jsou určeny dospělým, kteří jsou veřejností odlišnou od té, jíž jsou určeny hračky nebo společenské hry. Dodává, že při hraní na automatech na mince vyvstává otázka, zda tento přístroj musí být považován za hru nebo hračku. Proto takový systém podání přihlášek, jako je systém dotčený v projednávané věci, nevyhnutelně vyvolává otázky, když výrobky zjevně nespadají do té či oné třídy.

100 EUIPO a vedlejší účastnice opodstatněnost této části žalobního důvodu zpochybňují.

101 Na úvod je třeba podotknout, že žalobkyně neuvedla žádnou specifickou argumentaci ve snaze prokázat, že odvolací senát měl nesprávně za to, že „hrací automaty" a „hrací karty", na které se vztahuje sporná ochranná známka, a „hry, hračky", na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352, jsou totožné. Žalobkyně se omezuje na to, že předkládá málo podloženou argumentaci týkající se „automatů na mince", které podle ní nejsou totožné s „hrami", na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352.

102 V projednávané věci je třeba připomenout, že odvolací senát měl v bodě 60 napadeného rozhodnutí v podstatě za to, že obecné pojmy „hry" a „hračky", jež popisují některé výrobky, na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352, zahrnují „hrací automaty; automaty na mince; hrací karty". V tomto ohledu měl za to, že „hry" a „hračky", na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352, a „hrací automaty; automaty na mince; hrací karty", na které se vztahuje sporná ochranná známka, jsou totožné.

103 Tento závěr odvolacího senátu musí být potvrzen.

104 I když je pravda, že klasifikace výrobků a služeb je prováděna výlučně pro správní účely, takže výrobky a služby nemohou být považovány za podobné pouze z toho důvodu, že se nacházejí ve stejné třídě, a nemohou být považovány za odlišné pouze z toho důvodu, že patří do různých tříd, je totiž třeba uvést, že podle ustálené judikatury mohou být výrobky považovány za totožné, pokud jsou výrobky, na které se vztahuje přihláška ochranné známky, zahrnuty do obecnější kategorie, na kterou se vztahuje starší ochranná známka [viz rozsudek ze dne 7. září 2006, Meric v. OHIM – Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, bod 29 a citovaná judikatura].

105 Jak tvrdí EUIPO, v projednávané věci přitom musí být výrobky, na které se vztahuje sporná ochranná známka a jež spadají do třídy 28, kterými jsou „hrací automaty; automaty na mince" a „hrací karty", považovány za výrobky zahrnuté do obecnější kategorie „hry" spadající též do třídy 28, na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352. Je zjevné, že velmi obecný pojem „hry" zahrnuje mnohé druhy her, včetně her, na které se vztahuje sporná ochranná známka a jsou uvedeny výše. Odvolacímu

senátu tedy nelze platně vytýkat, že měl za to, že výrobky, kterými jsou „hrací automaty; automaty na mince; hrací karty“, na které se vztahuje sporná ochranná známka a které spadají do třídy 28, a „hry“, na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352 a které rovněž spadají do třídy 28, jsou totožné.

106 Konečně nejsou relevantní argumenty žalobkyně, podle kterých jsou „automaty na mince“ předmětem velmi regulované činnosti a jsou určeny dospělým, kteří představují veřejnost odlišnou od té, jíž jsou určeny hračky nebo společenské hry. Jak již bylo konstatováno v bodě 105 výše, kategorie „hry“, na které se vztahuje starší ochranná známka č. 238 352, je totiž dostatečně široká na to, aby zahrnovala „hrací automaty“, „automaty na mince“ a „hrací karty“, na které se vztahuje sporná ochranná známka, a tudíž aby bylo možno dovodit, že uvedené výrobky, na které se vztahují tyto dvě ochranné známky, jsou totožné.

107 Z výše uvedeného vyplývá, že pátá část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– K šesté části prvního žalobního důvodu, vycházející z pochybení, kterého se dopustil odvolací senát tím, že měl údajně za to, že chování žalobkyně neumožnilo zvýšení administrativní efektivity

108 V rámci šesté části prvního žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje posouzení obsažené v bodě 73 napadeného rozhodnutí, podle kterého bylo v podstatě obtížné zjistit, jak by administrativní zátěž žalobkyně mohla být snížena opakovaným podáním přihlášky ochranné známky totožné se staršími ochrannými známkami. Podle jejího tvrzení předložila řadu důkazů, zejména svědeckou výpověď, které prokazují, že jí tato praxe umožnila být z administrativního hlediska efektivnější, zatímco opačné posouzení odvolacího senátu není podle ní podloženo žádným důkazem.

109 EUIPO a vedlejší účastnice opodstatněnost této části žalobního důvodu zpochybňují.

110 V projednávané věci je třeba zdůraznit, že posouzení obsažené v bodě 73 napadeného rozhodnutí je založeno na zjištění, že se žalobkyně nevzdala žádné ze svých starších ochranných známek, které jsou v současnosti pokryty spornou ochrannou známkou. Kromě toho odvolací senát zdůraznil, že jak tvrdila vedlejší účastnice, „zachování stávajících totožných ochranných známek vede k hromadění ochranných známek […], které vyžaduje dodatečnou administrativní práci a vyšší investice například z důvodu placení přihlašovacích poplatků a nákladů na podání přihlášek souvisejících s právním zastoupením pro každou z přihlášených a zapsaných ochranných známek, nákladů na poplatky za obnovu pro každou ochrannou známku, nákladů na administrativní kontrolu v rámci podniku majitele ochranné známky a advokátní kanceláře, nákladů na monitorování a kontrolu jednotlivých ochranných známek, jejichž účelem je zaručit neexistenci totožných nebo podobných ochranných známek, jakož i nákladů spojených s námitkovými řízení zahájenými za účelem obrany každé z těchto různých ochranných známek“.

111 Za těchto podmínek nemůže žalobkyně důvodně tvrdit, že odvolací senát provedl posouzení obsažené v bodě 73 napadeného rozhodnutí, aniž měl k dispozici sebemenší důkaz a vycházel pouze z vlastního přesvědčení.

112 Pokud jde o argument žalobkyně, že předložila důkazy o administrativní efektivitě související s podáním přihlášky sporné ochranné známky, je nutno konstatovat, že tento argument není nijak podložen. Žalobkyně v něm totiž pouze uvádí, že podání přihlášky sporné ochranné známky „představovalo způsob, jak žalobkyně spravovala své rozsáhlé portfolio ochranných známek“, a dále že používá elektronický systém zápisu, takže zanesení dodatečné ochranné známky do tohoto systému není administrativně náročným aktem.

113 Konečně, pokud jde o argument, že odvolací senát v rámci dotčeného posouzení nezohlednil význam otázky přednosti pojící se ke starším ochranným známkám, když jejich majitel přijme rozhodnutí o jejich případné obnově, musí být odmítnut, jelikož není relevantní ve vztahu k otázce, zda administrativní zátěž žalobkyně mohla být snížena opakovaným podáním přihlášky ochranné známky totožné se staršími ochrannými známkami.

114 Z výše uvedeného vyplývá, že je namístě šestou část prvního žalobního důvodu zamítnout, a tudíž zamítnout první žalobní důvod v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na spravedlivý proces

115 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně odvolacímu senátu vytýká zaprvé to, že porušil její právo na spravedlivý proces tím, že své posouzení založil na určitých aspektech sporu, které nesdělil žalobkyni, čímž porušil právo na nestranné řízení, zadruhé že rozhodl jako soud prvního stupně, čímž jí připravil o jednu úroveň opravného prostředku, a zatřetí že vzal v úvahu jiné věci týkající se starších ochranných známek, aniž o tom žalobkyni informoval.

116 EUIPO a vedlejší účastnice opodstatněnost druhého žalobního důvodu zpochybňují.

117 Úvodem je třeba připomenout, že pokud jde o porušení práva na spravedlivý proces namítané žalobkyní, je podle judikatury použití práva na spravedlivý „proces“ na řízení před odvolacími senáty EUIPO vyloučeno, jelikož tato řízení nemají soudní povahu, nýbrž správní povahu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. prosince 2014, Comptoir d'Épicure v. OHIM – A-Rosa Akademie (da rosa), T-405/13, nezveřejněný, EU:T:2014:1072, bod 71, a ze dne 3. května 2018, Raise Conseil v. EUIPO – Raizers (RAISE), T-463/17, nezveřejněný, EU:T:2018:249, bod 22 a citovaná judikatura]. Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být v rozsahu, v němž vychází z porušení práva na spravedlivý proces, jako neopodstatněný zamítnut.

118 Za předpokladu, že by druhý žalobní důvod musel být vykládán v tom smyslu, že se žalobkyně dovolává porušení práva být vyslechnuta podle článku 75 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 94 odst. 1 nařízení 2017/1001), je rovněž třeba jej zamítnout.

119 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 75 nařízení č. 207/2009 mohou být rozhodnutí EUIPO založena pouze na důvodech nebo důkazech, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit. Toto ustanovení představuje zvláštní uplatnění obecné zásady ochrany práva na obhajobu, která je mimoto zakotvena v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv Evropské unie, podle níž musí být osobám, jejichž zájmy jsou dotčeny rozhodnutími orgánů veřejné správy, umožněno užitečně vyjádřit své stanovisko [viz rozsudek ze dne 8. února 2013, Piotrowski v. OHIM (MEDIGYM), T-33/12, nezveřejněný, EU:T:2013:71, bod 16 a citovaná judikatura].

120 Právo být vyslechnut stanovené v článku 75 nařízení č. 207/2009 se vztahuje na všechny právní a skutkové okolnosti, které jsou základem aktu rozhodnutí, ale nikoli na konečné stanovisko, které správní orgán zamýšlí přijmout (viz usnesení ze dne 8. září 2015, DTL Corporación v. OHIM, C-62/15 P, nezveřejněné, EU:C:2015:568, bod 45 a citovaná judikatura).

121 Je třeba dodat, že jak v podstatě tvrdí EUIPO i vedlejší účastnice, v projednávané věci z průběhu řízení, které se konalo před odděleními EUIPO, vyplývá, že účastníci řízení měli možnost prodiskutovat různé aspekty projednávané věci. Dne 12. listopadu 2018 tak žalobkyně předložila svědeckou výpověď. Jednání před odvolacím senátem se konalo dne 19. listopadu 2018. Dne 21. ledna 2019 předložila vedlejší účastnice vyjádření k protokolu a obsahu ústního jednání, v němž požadovala, aby nebylo přihlédnuto ke svědecké výpovědi, a žalobkyně na něj odpověděla dne 22. února 2019.

122 Je přitom nutno konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že by jí byla upřena možnost vyjádřit se k určitým aspektům sporu, na kterých odvolací senát založil své konečné stanovisko. Nehledě na jeho málo podloženou povahu nemůže tedy argument žalobkyně, že nebyla specificky dotázána ohledně určitých aspektů sporu, obstát.

123 Konečně z judikatury každopádně vyplývá, že právo na účinnou procesní obranu je porušeno v důsledku procesní vady pouze tehdy, pokud tato vada měla konkrétně vliv na možnosti obrany podniků, proti nimž je řízení vedeno. Nedodržení platných pravidel, jejichž účelem je chránit právo na účinnou procesní obranu, tak může představovat vadu správního řízení jen tehdy, je-li prokázáno, že by toto řízení mohlo vyústit v jiný výsledek, pokud by tato pravidla byla dodržena [viz rozsudek ze dne 12. května 2009, Jurado Hermanos v. OHIM (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, bod 32 a citovaná judikatura].

124 V projednávané věci přitom žalobkyně neuvádí žádnou skutečnost ani nepředkládá žádný argument, které by mohly prokázat, že kdyby s ní odvolací senát konzultoval určité aspekty sporu, mohlo by správní řízení vyústit v jiný výsledek. Žalobkyně neposkytuje žádnou informaci o možnostech obrany, které jí byly upřeny, ani o důkazech, které by předložila, nebo skutečnostech, které by uplatnila, kdyby měla možnost vyjádřit se k otázkám, které jí podle ní měly být položeny.

125 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba druhý žalobní důvod zamítnout, a tudíž zamítnout žalobu v plném rozsahu, aniž je třeba se vyjadřovat k argumentu vedlejší účastnice, kterým namítá nepřípustnost některých příloh předložených žalobkyní před Tribunálem.

K nákladům řízení

126 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že EUIPO a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

127 Vedlejší účastnice mimoto navrhla, aby byla žalobkyni uložena povinnost nahradit jí náklady, které vynaložila v souvislosti s řízením před odvolacím senátem EUIPO. V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 190 odst. 2 jednacího řádu se nutné výdaje vynaložené účastníky řízení v souvislosti s řízením před odvolacím senátem považují za náklady, jejichž náhradu lze přiznat. Návrhu vedlejší účastnice směřujícímu k tomu, aby byla žalobkyni uložena náhrada nutných výdajů, které vedlejší účastnice vynaložila v souvislosti s řízením před druhým odvolacím senátem EUIPO, je tudíž třeba vyhovět.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Hasbro, Inc. se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů, které vynaložila společnost Kreativni Događaji d.o.o. v souvislosti s řízením před druhým odvolacím senátem Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO).

Marcoulli Frimodt Nielsen Schwarcz

Iliopoulos Norkus

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 21. dubna 2021.

Podpisy.